

РЕШЕНИЕ

№ 366

гр. София, 15.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в закрито заседание на 15.01.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Евгения Иванова

ЧЛЕНОВЕ: Пламен Панайотов

Елеонора Попова

като разгледа дело номер **5020** по описа за **2023** година докладвано от съдия Евгения Иванова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 176 от АПК.

Образувано е по молба с вх.№324279 / 14.11.2023г по описа на СРС , подадена от „Ин Тайм“ ООД, ЕИК[ЕИК], с която в изпълнение на разпореждане № 13296 / 27.10.2023г по нахд № 6694/2022г на втори състав в СРС е уточнено ,че се иска на основание чл.248 от ГПК във вр. с чл.144 от АПК допълване на решение № 4710 /13.07.2023г , постановено по КНАХД № 5020/2023г по описа на АССГ,по отношение на разноските за възнаграждение за вещо лице в размер на 1065лв ,направени от бюджета на СРС.Посочва се ,че с касационната жалба пред АССГ ,касатора „Ин Тайм“ ООД е обжалвал изцяло въззивното решение, но съдът се е произнесъл само по два от трите постановени ,съгласно чл.172а т.6 от АПК диспозитива. Твърди се, че АССГ не се е произнесъл по третия диспозитив от Решение №1694/11.04.2023г , постановено по н.а.х.д. № 6694/2022 г от СРС , досежно коя от страните дължи заплащане на възнаграждението на вещото лице в полза на СРС,доколкото то е било заплатено от неговия бюджет в рамките на производството. Счита ,че са налице основанията за допълване на касационното решение № 4710 /13.07.2023г , постановено по КНАХД № 5020/2023г по описа на АССГ,като касационната инстанция се произнесе изрично коя от страните дължи заплащане на направените разноски от бюджета на първоинстанционния съд в размер на 1065лв.

С оглед на така формулираното искане и обстоятелството ,че съдът не се е произнесъл изцяло по отношение законосъобразността на въззивното решение №1694/11.04.2023г , постановено по н.а.х.д. № 6694/2022 г от СРС е налице хипотезата на чл.176 от

АПК / аналогична на чл.250 от ГПК/. За да е налице първата хипотеза на чл. 248, ал. 1 ГПК е необходимо съдът да не се е произнесъл по иначе валидно заявено и прието искане за разноски. Както сам касатора посочва ,касационния състав се е произнесъл по отправеното искане за присъждане на разноски ,като е присъдил същите за двете инстанции ,съобразно представен списък по чл.80 от ГПК.Очевидно е ,че в случая не е налице пропуск съдът да се произнесе по отношение на претенцията за разноски и не дължи допълване на решението в тази му част. Не е налице и основание за изменение на процесното въззивно решение в частта за разноски ,доколкото допусната непълнота в тази част не може да се отстрани , без да се променя вече постановения съдебен акт в същата част. Още повече ,че такава претенция, свързана с възнаграждението на вещото лице, изготвило съдебно-икономическа експертиза по делото не е изрично заявена от касатора или да е посочена в списъка за разноски.

Доколкото обаче, предмет на касационната жалба е било решение №1694/11.04.2023г , постановено по н.а.х.д. № 6694/2022 г от СРС в неговата цялост ,то касационния състав е дължал произнасяне и по трите негови диспозитива.

От изложеното следва ,че съдът е сезиран с искане по чл.176 от АПК , съгласно която разпоредба : „ Когато не се е произнесъл по цялото оспорване, съдът по свой почин или по искане на страна по делото, предявено в едномесечен срок, постановява допълнително решение

касаеща присъждане на разноските“ .

Искането е съобщено на насрещната страна – ТД Митница С., която в депозирано писмено становище излага доводи за неоснователност на молбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, VI-ти касационен състав, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Молбата е процесуално допустима - предявена е в срока по чл. 176 от АПК, от надлежна страна, носител на правото да иска допълване на съдебното решение.

Действително при произнасянето си по касационната жалба на „ИН ТАЙМ“ ООД,срещу Решение №1694/11.04.2023г , постановено по н.а.х.д. № 6694/2022 г от СРС, НО - 2 състав, съдът не се е произнесъл досежно законосъобразността на постановеното от СРС в третия диспозитив на решението ,а именно в частта, с която „Ин Тайм“ ООД е осъдено да заплати по сметка на СРС сумата от 1065.00 лв., представляваща сторени в съдебната фаза на делото разноски за възнаграждение за вещо лице,което налага допълване на касационното решение в тази му част.

Независимо от обстоятелството ,че с решение № 4710 /13.07.2023г , постановено по КНАХД № 5020/2023г по описа на АССГ е отменено Решение №1694/11.04.2023г , постановено по н.а.х.д. № 6694/2022 г от СРС, НО - 2 състав, то не е налице основание за присъждане в тежест на ответника разноски за възнаграждение на вещото лице по ССчЕ ,платени от бюджетните средства на съда ,а следва да останат така ,както въззивния съд е постановил . Това е така , тъй като оспореното пред СРС наказателно постановление № 527/06.04.2022 г., издадено от Директора на ТД Митница-С., с което на „ИН ТАЙМ“ ООД, ЕИК[ЕИК] на основание чл. 238, ал. 1 ЗМ, вр. с чл. 23, § 1 и § 2 от Регламент (ЕС) № 952/2013 г., вр. с чл. 156 от РИ 2015/2447, във вр. с чл. 235, ал. 1 ЗМ, е наложена имуществена санкция в размер на 500 лева, за нарушение на чл. 23, § 1 и § 2 от Регламент (ЕС) № 952/2013 г. на Европейския парламент и на Съвета за създаване на митнически кодекс на Съюза, вр. чл. 156 от Регламент за изпълнение № 2015/2447, е отменено на основание чл. 63, ал. 4, във вр. ал. 2, т. 2 ЗАНН поради „маловажност“ на нарушението, като нарушителя е предупреден , че при извършване

на друго административно нарушение от същия вид, представляващо маловажен случай, в едногодишен срок от влизането в сила на съдебния акт, за това друго нарушение ще му бъде наложено административно наказание.

Следователно в хипотезата на приета маловажност на нарушението, извършено от „Ин Тайм“ ООД, съдът е преценил, че безспорно е извършено нарушение, но поради незначителността на вредните последици и други смекчаващи обстоятелства /ниския размер на превишаването, както и краткия период на продължителност на нарушението и отстраняване на последиците / е отменил наложеното наказание и е предупредил нарушителя, съгласно чл. 63, ал. 4, във вр. ал. 2, т. 2 ЗАНН. С това не отпада наказателната отговорност на нарушителя за конкретното нарушение, а само се отлага с едногодишен срок реализирането ѝ, под условие че същия извърши идентично нарушение. С други думи нарушителя не е „оправдан“ т.е не е признат за невиновен и не е отречено извършването на нарушението, за да е приложима разпоредбата на чл. 190 НПК вр. с чл. 84 ЗАНН, каквото е искането на касатора.

От изложеното следва, че след като е установено от касационния състав, че нарушението е действително извършено, макар и съставляващо маловажен случай, то разноските за вещото лице следва да останат в тежест на нарушителя, а първоинстанционното решение в тази му част следва да бъде оставено в сила.

С оглед на това решение № 4710 /13.07.2023г, постановено по КНАХД № 5020/2023г по описа на АССГ следва да бъде допълнено с диспозитив, оставящ в сила Решение №1694/11.04.2023г, постановено по н.а.х.д. № 6694/2022 г от СРС, НО - 2 състав, в частта, с която „Ин Тайм“ ООД е осъдено да заплати по сметка на СРС сумата от 1065.00 лв., представляваща сторени в съдебната фаза на делото разноски за възнаграждение за вещо лице.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 248, ал. 3 от ГПК Административен съд – София град, VI-ти касационен състав

РЕШИ:

ДОПЪЛВА решение № 4710 /13.07.2023г, постановено по КНАХД № 5020/2023г по описа на Административен съд София - град, VI-ти касационен състав, като:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №1694/11.04.2023г, постановено по н.а.х.д. № 6694/2022 г от СРС, НО - 2 състав, в частта, с която „Ин Тайм“ ООД е осъдено да заплати по сметка на СРС сумата от 1065.00 лв., представляваща сторени в съдебната фаза на делото разноски за възнаграждение за вещо лице.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: